

Arrest

nr. 293 444 van 30 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet-betwiste gegevens van de zaak worden in de nota met opmerkingen als volgt weergegeven:

“Verzoeker diende d.d. 14.03.2006, als niet-begeleide minderjarige, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) weigerde verzoeker op 12.03.2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad. Op 24.03.2008 werd beslist om over te gaan tot de aanwijzing van een voogd. Bij arrest nr. 12.225 van 05.06.2008 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van de CGVS. Verzoeker werd d.d. 17.06.2008 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Hij stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Op 01.07.2008 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter §3 van de Vreemdelingenwet, die op 14.07.2008 onontvankelijk werd verklaard. Bij arrest nr. 17.832 d.d. 28 oktober 2008 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de bijlage 13quinquies. Verzoeker diende d.d. 02.12.2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij beroep deed op andere prangende humanitaire situaties. Hij verwees naar zijn verblijfsduur in België en naar het feit dat hij als minderjarige België is binnengekomen. Hij voegde toe dat hij omwille van die omstandigheden geen enkele band meer heeft met zijn geboorteland. Het Bestuur verklaarde op 25.11.2010 die aanvraag 9bis ongegrond. Verzoeker stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Hij diende d.d. 11.10.2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 10 februari 2012, onontvankelijk werd verklaard. De beslissing van 25.11.2010 werd op 09.02.2012 ingetrokken. De eerste aanvraag 9bis d.d. 02.12.2009 werd op 09.02.2012 ongegrond verklaard. Verzoeker stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 77.843 van 23.03.2012 stelde de Raad afstand van geding vast aangaande het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing 9bis van 25.11.2010. Verzoeker diende d.d. 15.02.2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarna op 22.03.2013 een beslissing tot niet inoverwegingneming werd genomen. Verzoeker diende d.d. 18 september 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die vierde aanvraag 9bis werd op 14.01.2014 onontvankelijk verklaard en diezelfde dag werd een beslissing houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Verzoeker stelde tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 168.554 van 27.05.2016 dit beroep verwierp. Verzoeker diende op 29.03.2018 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 29.05.2018 niet in overweging werd genomen. Verzoeker diende op 12.06.2018 een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij maakte op 27.07.2018 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole in het kader van een onderzoek n.a.v. een aanvraag 9bis. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen beroep in bij de Raad. Het Bestuur verklaarde op 25.06.2019 verzoekers zesde aanvraag 9bis onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende op 18.11.2021 een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij legde op 22.02.2023 een verklaring van wettelijke samenwoning af met B. T. N., van Belgische nationaliteit en van Kameroense origine. Er werd een onderzoek schijnwettelijke samenwoning gestart. Het Bestuur verklaarde op 26.05.2023 verzoekers zevende aanvraag 9bis onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij stelde tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 297.234. De Procureur des Konings Antwerpen, afdeling Antwerpen gaf op 29.06.2023 een negatief advies aangaande de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en B. T. N. De zitting vindt plaats op 11.09.2023 om 09u00. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand Antwerpen weigerde op 04.07.2023 de registratie van de wettelijke samenwoning. Verzoeker en B. T. N dienden hiertegen op 04.08.2023 beroep in bij de Familierechtbank bij Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen. Verzoeker maakte op 22.08.2023 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf. Hij werd door de politie gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die hij ondertekende. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 22.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: P.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Kumbo

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 14.03.2006 een verzoek van internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 12.03.2008 werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaatgeneraal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 05.06.2008.

Vervolgens diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in op 01.07.2008. Deze aanvraag art. 9ter werd onontvankelijk bevonden en dit op 14.07.2008, hem betekend op 22.07.2008. Op 02.12.2009 diende betrokkene een aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 09.02.2012, hem betekend op 20.02.2012. Een tweede aanvraag art. 9bis werd op 14.10.2011 ingediend. Deze aanvraag werd op 10.02.2012 onontvankelijk bevonden, hem betekend op 20.02.2012. Een derde aanvraag art. 9bis, werd op 22.03.2013 afgesloten met een niet inoverwegingneming. Vervolgens diende hij een vierde aanvraag art. 9bis in op 18.09.2013. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14.01.2014, hem betekend op 20.01.2014. Een vijfde aanvraag art. 9bis, werd op 29.05.2018 afgesloten met een niet inoverwegingneming.

Betrokkenes zesde aanvraag art. 9bis ingediend op 12.06.2018 werd onontvankelijk verklaard op 25.06.2019, beslissing die aan hem betekend werd op 05.07.2019. Betrokkenes zevende aanvraag art. 9bis ingediend op 18.11.2021 werd onontvankelijk verklaard op 26.05.2019, beslissing die aan hem betekend werd op 06.06.2023. Het verzoek tot nietigverklaring dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV, heeft geen schorsende werking.

Betrokkene deed op 22.02.2023 te Antwerpen een verklaring wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (B. T. N.). Op 04.07.2023 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 29.06.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze vaststellingen waren onder meer gebaseerd op een eerdere poging schijnherkenning door betrokkene; vorige wettelijke samenwoning van Mevr. B. waarbij zij verblijf verschaftte aan een andere man; tegenstrijdig relatierelaas; onwetendheden over elkaar; overlappende relaties; het gebrek aan relatiebewijzen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst, temeer aangezien Mevr. B. zelf afkomstig is uit dezelfde regio in Kameroen als betrokkene. Het louter feit dat Mevr. B. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kameroen. Uit het administratieve dossier van blijkt dat Mevrouw B. in België geen vaste baan of kinderen heeft. Zowel betrokkene als Mevr. B. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Mevr. B. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail,

telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Mevr B. zou heden drie maanden zwanger zijn. Betrokkene kan niet aantonen dat hij de biologische ouder zou zijn van het ongeborn kind. Indien het kind wordt geboren en betrokkene het ouderschap van het kind kan laten vaststellen, kan hij de nodige stappen ondernemen om via de geijkte procedures zijn verblijf in België te laten regulariseren.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen de weigering registratie wettelijke samenwoonst bij de Rechtbank van Eerste Aanleg geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 06.06.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 06.06.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart niet kunnen terugkeren naar Kameroen omwille van de oorlog en politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 14.03.2006. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de

vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening gehouden werd met de duurzame en stabiele relatie die hij onderhoudt met zijn partner. Hij stelt sedert geruime tijd en effectief met haar samen te wonen. Er zou dienaangaande de geen belangenafweging zijn gemaakt. Hij verwijst verder naar zijn verblijf in het Rijk sedert 17 jaar en de sociale banden die hij hier in die periode heeft opgebouwd. Hij verwijst voorts naar de aanvraag wettelijke samenwoning en de zwangerschap van zijn partner. Hij stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zware gevolgen met zich zou meebrengen vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner en hun ongebooren kind, waardoor hij ook niet tijdelijk kan terugkeren.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het IVRK.

Verzoeker betoogt dat het ongebooren kind het recht heeft om hem te kennen en door hem te worden verzorgd, waardoor hij absoluut niet kan terugkeren naar Kameroen. Bij een terugkeer zal zijn partner er alleen voor staan tijdens de zwangerschap en de geboorte en kan hij niet bij de geboorte van zijn eerste kind aanwezig zijn. Hij verwijst tevens naar de vaste tewerkstelling van zijn partner. Hij stelt dat er geen rekening gehouden is met de belangen van het kind.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het motiveringsbeginsel, en van de hoorplicht.

Verzoeker betoogt dat er niet met alle en het geheel van de elementen van het dossier werd rekening gehouden. Hij verwijst wederom naar de zwangerschap van zijn partner, hun relatie en de gevaarsfactoren in het land van herkomst. Hij stelt geen onderkomen te hebben in Kameroen, sedert lange tijd in België te verblijven en zich er volledig geïntegreerd te hebben. Hij stelt dat de redelijkheid vereist dat hij in de nabijheid van zijn gezin kan blijven en zijn partner tijdens de zwangerschap en de bevalling kan bijstaan. De bestreden beslissing zou niet zorgvuldig genomen zijn, noch degelijk gemotiveerd. Een schending van artikel 3 EVRM in het licht van zijn medische problemen bij terugkeer naar Kameroen zou niet zijn onderzocht. De problemen waarnaar de bestreden beslissing verwijst aangaande Kameroen dateren van 17 jaar geleden. Hij stelt beroep te hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand inzake de registratie van de wettelijke samenwoning, waarin nog geen beslissing genomen is. Hij stelt dat zijn partner hem niet kan vergezellen naar Kameroen aangezien zij 3 weken zwanger is en het vorige kind na 3 maanden verloren heeft. Moderne communicatiemiddelen zijn geen oplossing voor het ongebooren kind, aangezien de eerste levensjaren van aanzienlijk belang zijn in de opvoedingscyclus en vorm geven aan de karaktereigenschappen van het kind. Een verwijdering zou een onherstelbaar nadeel meebrengen voor het kind. Hij stelt dat er in zijn hoofd geen risico is op onderduiken. Hij leefde ook na het eerste bevel niet ondergedoken. Hij stelt dat de werkelijke inhoud van het gehoor door de politie van 22 augustus 2023 niet geverifieerd kan worden.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt dat dienaangaande geen onderzoek verricht werd en de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar het onderzoek dat in 2006 werd gevoerd en dat dateert van 17 jaar geleden. Hij stelt schrik te hebben dat hij in Kameroen slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van zijn persoon. Hij stelt daardoor genooddaakt te zijn geweest zijn land van herkomst te hebben moeten verlaten. Hij vervolgt dat Kameroen nog steeds in oorlog is met de terroristische organisatie Boko Haram. Hij stelt een Engelstalige Kameroener te zijn. Ook zijn moeder en zus zijn Kameroen ontvlucht.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 EVRM.

Verzoeker betoogt bij verwijdering niet in persoon aanwezig te kunnen zijn ter zitting inzake het beroep ingediend tegen de ambtenaar van de Burgerlijke Stand inzake de registratieweigering van de wettelijke samenwoning. Hij stelt dat de voorzitter van de Familierechtbank van Antwerpen zeer veel belang hecht aan de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekers teneinde hen te kunnen bevragen over hun intenties en de oprechtheid te kunnen vaststellen.

3.2.2. De vijf middelen worden gezamenlijk behandeld.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan ze is genomen. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum/verblijfstitel op het ogenblik van zijn arrestatie en hij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wat niet door hem wordt betwist. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen met welke gekende elementen de verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij laat ook na te duiden welke relevante gegevens hij had kunnen meedelen. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij op 22 augustus werd verhoord. Verzoeker toont geen schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan.

In de mate verzoeker de motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert dient er te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Er dient derhalve in eerste instantie nagegaan te worden of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zowel uit de bestreden beslissing als uit het administratief dossier blijkt dat het door verzoeker voorgehouden gezinsleven niet erkend werd door de verwerende partij omdat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op een verblijfsrechtelijk voordeel maar niet op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt het Bestuur dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat dus gerechtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen moeten worden afgewogen tegen het publieke belang betreffende een effectieve immigratiecontrole en/of het handhaven van de openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekers gezins- en privéleven met B. werd gesticht vanuit illegaal verblijf, wat niet ontkend wordt.

De Raad van State heeft gesteld dat een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont evenmin met een begin van bewijs aan dat hij zich niet door zijn partner zou kunnen laten begeleiden naar zijn land van herkomst gedurende de periode nodig om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. In de mate verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn langdurig verblijf en integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM. Hij toont evenmin aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar het hangende beroep bij de Familierechtbank, toont hij niet aan dat dit beroep een schorsende werking zou hebben, noch dat zijn persoonlijke verschijning vereist of gevorderd zou zijn. Het betoog dat de Voorzitter belang hecht aan een persoonlijke verschijning vindt geen steun in

het administratief dossier. Verzoeker toont evenmin aan dat hij zich niet ter zitting zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Waar verzoeker verwijst naar zijn voorgehouden medische toestand weerlegt hij met geen enkel bewijs de vaststelling van de arts-adviseur dat hij op 22 augustus 2023 zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen en hij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar de actuele situatie in Kameroen en zijn vrees voor schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, beperkt hij zich tot een louter bewering die hij niet staft met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen concreet bewijs bij dat hij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou kunnen worden in een conflictsituatie en dat zijn leven in gevaar zou worden gebracht.

Waar verzoeker stelt de biologische vader te zijn van het kind bij B., die drie maanden zwanger is, toont hij niet aan dit kind prenataal erkend te hebben, niettegenstaande dergelijke prenatale erkenning mogelijk is op elk ogenblik van de zwangerschap.

Waar hij stelt geen banden meer te hebben in Kameroen, brengt hij hier geen bewijzen bij dat zijn familie niet langer woonachtig zou zijn in Kameroen. In zijn asielaanvraag van 2006 verklaarde hij dat zijn beide ouders en één zus in Kameroen verblijven. Hij legt geen bewijzen van het tegendeel voor. Het lijkt dan ook waarschijnlijk dat verzoeker familie, vrienden of kennissen heeft in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van de tijd nodig om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Waar hij stelt dat zijn aanwezigheid in het Rijk noodzakelijk zou zijn in de opvoedingscyclus en om vorm geven aan de karaktereigenschappen van het kind, toont hij niet aan dat zijn voorgehouden partner hem niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst, noch dat zij hem niet op regelmatige wijze zou kunnen bezoeken. Waar hij een schending aanvoert van het IVRK toont hij niet aan in welke mate dat Verdrag rechtstreekse werking zou hebben. Verzoeker blijft er met zijn betoog aan voorbijgaan dat het voorgehouden gezinsleven gesticht werd in illegaal verblijf en er uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden.

Waar hij stelt dat er geen risico op onderduiken is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker meerdere bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. De vijf middelen zijn niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC